

SUMMARIUM.

1. Incendiarius qui proprie sit et dicatur. — 2. Assignatur poena incendiarii proprie talis. — 3. Assignatur poena illius qui sine dolo malo, ex sola negligentia vel imprudentia, cum aliqua tamen culpa, sive lata, sive levi, sive levissima, incendium causavit. — 4. Talis incendiarius non tenetur ad restitutionem in foro interno ante sententiam iudicis, nisi ex sua culpa lata theologica graviter peccaminosa sit causatum incendium, seu damnum. — 5. Incendium mere fortuitum sine ullius culpa ortum in nullo foro obligat ad restitutionem, nec ullam poenam in aliquem inducit. — 6. De iure canonico incendiarii ecclesiarum et locorum piorum, seu ipsis ad triginta passus contiguum, incurrunt excommunicationem ipso facto. — 7. Tales incendiarii, antequam per sententiam Ecclesiae sint publice, et nominatim denunciati, possunt absolvi ab episcopo. — 8. Postquam autem sunt publice, et nominatim denunciati, a solo Papa possunt absolvi. — 9. Incendiarii rerum profanarum, seu locorum

(1. Incendiarius proprie loquendo est qui dolo malo, ex odio, vel vindicta, vel alicujus commodi, aut lucri consequendi gratia, civitatem, oppidum, pagum, praedium, aedes, vel alia bona aliena, ut segetes, acervos frugum, feni, lignorum, silvam, et huiusmodi, supposito igne incendit, vel ad hoc mandatum, auxilium vel consilium scienter dat. Est in re communis. Argum. c. *Pessimam*, 32, caus. 23, qu. 8, cap. *Si quis domum*, 6, de iniuriis, et leg. *Qui aedes*, ff. de Incendio et ruina, cum similibus. (2. Poena incendiarii dolo malo, data opera, ut supra, incendium causantis de iure civili habetur statuta, ut sequitur, in l. *Qui aedes*, ff. de Incendio et ruina, ibi. «Qui aedes acervumve frumenti juxta domum positum combusserit vincitus et verberatus, igne necari jubetur;» item in l. fin., ff. de incendio, et ruina, sic statuitur: «Qui data opera in civitate incendium fecerint, si humilliori loco sint, bestiis objici solent; si aliquo gradu id fecerint, capite puniuntur, aut certe in insulam deportantur.» Ubi Glossa in fin. addit, «ut igne cremantur.» Idem in l. *Capitalium* 28, § 12, ff. de Poenis, ita habetur: «Incendiarii capite puniuntur, qui ob inimicitias vel praedae causa incenderunt quid intra oppidum, et plerumque vivi exuruntur, qui vero casam aut villam aliquanto levius;» et ut statuit Carolus V in sua constitutione, ar. 126, «incendiarii dolose omnes indistincte debent vivi igne comburi.»

(3. Qui autem sine dolo malo, ex sola negligentia vel imprudentia, cum culpa tamen sive lata, sive levi, sive levissima, incendium causavit, non tenetur ad poenam ordinariam, sed de iure civili tenetur ad resarciendum damnum illatum, et ad aliam mitiorem poenam arbitrio iudicis imponendam. Arg. leg. *Qui aedes*, 9, ff. de Incendio et ruina: leg. *Capitalium*, 28, § 12, de Poenis, § *Incendiarii*, vers. *Nam fortuita*, juncta Glossa, verb. *Jactura*, l. 1, § 1, ff. de Effract. Farinac., in Praxi criminali, q. 110, num. 10; Reiffenstuel, lib. v. dec., tit. 17, num. 28 et sequent.; Pirhing, ibid., num. 48, et alii passim. (4. Ad talem vero restitutionem non

non sacrorum, eorumque fautores, non incurrunt excommunicationem ipso facto seu lata sententia, sed solum sententiae ferendae. — 10. Incendiarii qui dolo malo id faciunt nequeunt absolvi, nisi damna causata resarciant, et jurent se non amplius id facturos. — 11. Incendiarii, si impenitentes decedant, privari debent ecclesiastica sepultura. — 12. Si autem, ante mortem poenitentes, fuerint ab excommunicatione absoluti, possunt in loco sacro sepeliri, et eorum haeredes tenentur ad reparationem damnum ex incendio causatorum. — 13. Quando nescitur unde incendium sit exortum, praesumitur exortum culpa inhabitantium. — 14. Tamen inhabitantes ad damna inde secuta resarcienda etiam in foro externo non obligantur, nisi culpa alicujus in specie et determinate rationabiliter praesumatur. — 15. Qui adhibitis debitis cautelis in agro suo ignem accendit ut stipulas vel spinas comburat, si ex improvisa ventorum vi ignis ulterius egrediatur, et damna aliis causet, non tenetur ad restitutionem. — 16. Incendiarii, quando non sunt depopulatores agrorum, gaudent immunitate ecclesiastica.

tenetur in foro interno ante sententiam iudicis, nisi ex sua culpa lata theologica graviter peccaminosa sit causatum incendium seu damnum; culpa enim juridica levis vel levissima non obligat in foro interno ad reparationem damni ante sententiam iudicis. Lugo, disp. 8, de Jure et Just., sect. 3, num. 46, et sect. 4, num. 54; Lessius, lib. II, cap. 7, numer. 44; Reiffenstuel, loc. citat., num. 3, et tit. 36, num. 43, et alii, communius et probabilius. (5. Incendium mere fortuitum sine ullius culpa ortum, in nullo foro obligat ad restitutionem nec ullam poenam in aliquem inducit. Leg. *Si fortuito*, 11, ff. de incendio et ruina; l. *Si quis*, 9, § 3, ff. Locati, et l. *Ex conducto*, 15, § 2 et 3, ff. eodem.

(6. De iure canonico incendiarii ecclesiarum aliorumque locorum sacrorum, et locorum ipsis ad triginta passus contiguum, juxta cap. *Definitum* 35, caus. 17, q. 4, si dolo malo id faciant, sunt ipso jure seu facto excommunicati. Arg. cap. *Canonica*, 107, caus. 11, q. 3, cap. *Omnes Ecclesiae* 5, caus. 17, q. 4; cap. *Si quis*, 31, q. 33, n. 8. (7. Tales incendiarii antequam per Ecclesiae sententiam sint publice et nominatim denunciati, possunt absolvi ab episcopo. Hostiens., in Summa Rub. de incendiariis, tit. 17, n. 9; Silvester, verb. *Incendiarius*, q. 1, num. 2; Pirhing, lib. v. Decret., tit. 17, n. 4; Reiffenstuel, ibidem, n. 35. (8. Postquam autem sunt publice et nominatim denunciati, a solo Papa possunt absolvi ab ipsa excommunicatione, textu clarissimo in cap. *Tua nos*, 19, de Sentent. Excomm., ibi: «Incendiarii, ex quo sunt per Ecclesiae sententiam publicati, pro absolutionis beneficio ad Apostolicam Sedem sunt mittendi.» (9. Incendiarii rerum profanarum seu locorum non sacrorum, sicuti, et mandantes, et qui auxilium vel consilium dolo malo eis dederint, incurrunt excommunicationem solum sententiae ferendae, non autem latae, aut ipso facto, textu expresso in cap. *Si quis*, 31; et cap. *Pessimam*, 32, caus. 23, q. 8.

(10. Incendiarii qui dolo malo id faciunt nequeunt absolvi, nisi damna causata resarciant, et jurent se non amplius id facturos,

textu expresso in cit. cap. *Pessimam*, 32, caus. 23, q. 8, ubi de incendiario sic statuitur: «Nec absolvatur, nisi prius damno cui id intulit, secundum facultatem suam, resarcito, juret se ulterius ignem non appositurum.» (11. Incendiarii, si impenitentes decedant, privari debent ecclesiastica sepultura, textu expresso in cit. cap. *Pessimam*, ibi. «Et si mortuus fuerit incendiarius Christianorum careat sepultura.» (12. Si autem, ante mortem poenitentes, fuerint ab excommunicatione absoluti, possunt in loco sacro sepeliri. At si ab ipsis non fuit facta reparatio damnum ex incendio causatorum, tenentur ipsorum haeredes, et ad id compelli possunt, textu clarissimo in capit. *In litteris*, 5, de Raptoribus, Incendiariis, etc.

(13. Quando nescitur unde incendium sit exortum, praesumitur exortum culpa inhabitantium, cum aedum incendia plerumque aliqua, si non lata, saltem levi, vel levissima culpa et negligentia inhabitantium oriantur, l. *Nam salutem*, 3, § 1, ff. de Offic. praef. Vigil., ibi: «Plerumque incendia culpa fiunt inhabitantium.» (14. Tamen inhabitantes ad damna inde secuta resarcienda etiam in foro externo non obligantur, nisi culpa alicujus in specie et determinate rationabiliter praesumatur. Farinac., in Prax. Crim., qu. 110, num. 93; Gailus, Practic. observ., l. II, observ. 21, num. 3; Alexander, consil. 50, n. 9; Reiffenstuel, loc. cit., num. 38, et communis aliorum. Et ratio est, quia incendium non probata culpa certi hominis, inter casus fortuitos numeratur. Gailus, l. c., arg. l. *Incendium*, Cod., Si certum petatur. Tum quia non praesumitur dolo alicujus certi factum tale incendium, quia dolus nunquam praesumitur. Leg. *Merito*, 51, ff. Pro socio; sed claris indicis probari debet. L. *Dolum*, 7, Cod. de Dolo malo, ibi: «Dolum ex indicis perspicuis probari convenit.» Probatio enim debet esse certa, alias nihil valet, cap. *In praesentia*, 8, de Probationibus.

(15. Incendium dicitur casus fortuitus in eo qui in agro suo ignem accendit, ut stipu-

INCENSATIO.

Vide verb. THURIFIC. per totum.

INCESTUS.

Incestuosum matrimonium quomodo, et quando in radice sanari possit, et incestuosa proles quomodo legitimetur. Vide in tom. III, verb. FILIUS. Alia ad rem vide verb. LUXURIA a n. 12 ad 20, et verb. POENA, art. 2, a n. 138 ad 144.

INCORRIGIBILIS.

SUMMARIUM.

1. Requiritur sententia iudicis ecclesiastici super incorrigibilitate clerici, ut tradi possit curiae saeculari.

(1. Requiritur sententia declaratoria iudicis ecclesiastici super incorrigibilitate clerici, antequam possit consignari curiae laicae. Sac. cong. Immunit. in Hieracen., 26. Aug. 1636, lib. III, decr. Pauluc., pag. 12.

(2. Ejectus a religione tanquam incorrigibilis gaudet privilegio fori juxta decretum

las, vel spinas comburat, ut facilius arare et serere possit, seu ut agrum impinguet et fecundet. Si exposita orta tempestate, et ventorum vi ulterius egrediatur, et fundo vicini damnum faciat, tunc enim is qui ignem sic in suo agro accendit non tenetur de tali incendio et damno, tanquam de casu fortuito, dummodo tamen adhibuerit diligentiam circa tempus, circa locum, et alias circumstantias, ne ignis longius egrederetur. Marian., in c. *Si quis domos*, num. 13, de Injur. et damn. dat.; Angelus, de Malefic. in verb. *Incendiario*, num. 9, ad med.; Rubeus, de Igne, n. 6; Farinac., in tit. de variis et divers. Crim., q. 110, n. 142 et 151; Panimoll., decis. 55, num. 19 et 20, Joseph et Ludovic; dec. Perusin. 21, num. 21, part. 1; Salicet, Cons. crim. diversor. 31, num. 2, vers. *vel etiam si subita vi*, lib. I, in parvis; Cephal., consil. 362, numer. 22; Cepol. de Servit. rustic. praedior., cap. 44, et alii passim.

(16. Incendiarii, quando non sunt depopulatores agrorum, gaudent immunitate ecclesiastica seu asylu. Farinac., de Immunitate Eccles., cap. 6, num. 105; Diana, Resol. Moral. p. 7, tract. 1, de Immun. Eccles., resolut. 16, vers. *Sed haec opinio*; Panimoll., decis. 89, num. 27; Bonacina, et alii passim. Hoc enim crimen excipitur in bulla Gregorii XIV incipien. *Cum alias*, necnon in bulla Bened. XIII incip. *Ex quo*. Quamvis enim hoc crimen sit simile depopulationi agrorum, tamen, cum non sit idem, sed diversum, illius criminis exceptio firmat regulam in hoc alio casu non excepto, Arg. l. *In iis quae*, ff. de Legibus. Unde ipsamet sacra congregatio Immunitatis decrevit, ut sequitur: «Gaudent immunitate mulieres detentae in hospitali dedita opera incendiariae ipsius hospitalis, et ideo una ex eis carcerata in dicto hospitali, est eidem loco restituenda. Et vicarius mandans, superior hospitalis consulens, ac birruarii exsequentes incarcerationem, consulant conscientiae suae.» Sac. congregat. Immunit. in Ferrarien., 13 Maii 1692, lib. Decret. Grimald., pag. 129.

lari. — 2. Incorrigibilis ejectus a religione gaudet privilegio fori. — 3 ad 5. De extractione incorrigibilis a loco immuni.

editum de ordine Urbani VIII de Regularibus Apostatis et Ejectis. Sac. congreg. Immunit. in Nolana, 11 Maii 1660., lib. decr. Rocci, pag. 253.

(3. Conceditur facultas extrahendi incorrigibilem et induratum in suis iniquitatibus existentem in loco immuni, et retinendi in

carceribus ecclesiasticis ad correctionem usque ad novum ordinem. Ead. sac. congr. Immun. in Sarzan., 20 Septemb. 1667, lib. I. decr. Altov., p. 162.

(4. Datur facultas extrahendi clericos incorrigibiles et vitæ scandalosæ, et retinendi in carceribus ad correctionem. Eadem sac. congr. Immun. in Lycien., 18 Junii 1669, lib. I. decr. Altov., pag. 368; in Lauretana, 2 Martii 1677, lib. II. decret. Altov., pag.

INDIA, INDI.

SUMMARIUM.

Statuta aliqua SS. Pontificum pro Indiarum regionibus.

(1. In Indiarum regionibus Hispaniæ regi subjectis permittitur esus carniū diebus Sabbati per annum Bened. XIV, tom. I. Const. 128, incip. *Jampridem*. (2. Indos Paraquariæ, et Brasiliæ in servitutem redigere prohibetur. Id. Const. 36, incip. *Immensa*.

(3. In Indiis maris Oceani S. Pius V indulserat ut animarum cura a regularibus exerceretur independenter ab ordinariis. Idem tom. II, Const. 1, incip. *Quamvis ad confirmandum*. Idque a Gregorio XIV confir-

INDIGNUS PRO PRÆLATURIS.

Vide verb. ABBATISSA n. 49, et verb. ELECTIO, art. 4, n. 40 et seq.

INDULGENTIA.

SUMMARIUM.

ARTICULUS I. — *Indulgentia quoad ea quæ concernunt ejus naturam, antiquitatem, et divisionem.*

1. Indulgentiæ nomen quod a verbo *indulgeo* derivatur, sumitur duobus præcipue modis, qui assignantur. — 2. Indulgentia quid sit. — 3. Indulgentiæ descriptio explicatur. — 4. Datur thesaurus ecclesiasticus, et describitur. — 5. Thesaurus Ecclesiæ constat ex meritis et satisfactionibus Christi infinitis, et ex meritis B. Mariæ Virginis, et omnium sanctorum. — 6. Thesaurus Ecclesiæ ubi repositus sit et existat. — 7. Indulgentiarum usus est antiquissimus. — 8. Indulgentia dividitur in plenariam et partialem, et quæ sit utraq. — 9. Indulgentia plena, plenior et plenissima, quoad effectum non differunt. — 10. Potest tamen inter ipsas notari aliquid discrimen, si non quoad effectum, saltem quoad specialia privilegia et annexas facultates. — 11. Quid intelligatur per indulgentiam concessam instar jubilæi, in forma jubilæi et per modum jubilæi. — 12. Indulgentia partialis quid sit. — 13. Indulgentia partialis, alia vocatur Quarena, Quadragesima, Quarantena; alia vocatur Septena. Alia vocatur Carena, et quid per ipsas omnes intelligatur. — 14. Alia vocatur centum dierum, centum annorum, mille annorum, centum mille annorum, biscentum mille, seu trecentum mille annorum, et hujusmodi. — 15. Alia vocatur indulgentia tertie, vel quartæ partis peccatorum, et quid sit. — 16. Indulgentia partialis concessa cum plenaria quomodo debeat intelligi. — 17. Indulgentia, alia est perpetua, alia temporalis, et alia indefinita, et qualis sit quelibet. — 18. Indulgentia insuper, alia est localis, alia realis, et alia personalis, et qualis sit quelibet. — 19. Afferuntur aliqua notanda circa indulgentiam localem. — 20. Afferuntur aliqua notanda circa indulgentiam realem.

1337; in Asculana, 31 Aug. 1677, ibi, pag. 149; in Terracinen., 13 August. 1678, ibi, pag. 1627.

(3. Sacerdos vulnerans propriam concubinam et dans signa incorrigibilitatis extrahitur cum facultate sacræ congregat., et retinetur in carceribus ad correctionem. Ead. sac. congr. Immun. in Bituntina, 11 Jul. 1666, lib. decr. Altov., pag. 1276.

Alia, vide verb. *Ejecti*, per tot.

matum fuit. Idem, ibid., sed non constat privilegium executioni demandatum fuisse. Idem, ibid. (4. Innocentius autem X illud declaravit procedere in locis in quibus esset defectus parochorum. Idem ibidem.

(5. In Indiis regulares ad curam animarum non admittuntur, nisi cum examine et approbatione episcoporum. Idem, ibid. (6. In Indiis tam Orientalibus quam Occidentalibus, servari jubentur decreta Concilii Tridentini de jurisdictione episcoporum in omnes animarum curam exercentes. Idem, ibid.

ARTICULUS II. — *Indulgentia quoad ea quæ concernunt auctoritatem eam concedendi, personas quæ possunt eam concedere et lucrari, et requisita ad ipsam.*

1. Est de fidè dari in Ecclesia Catholica auctoritatem concedendi indulgentias. — 2. Summus Pontifex potest de jure divino concedere quibusvis fidelibus indulgentias, tum plenarias tum partiales, tum perpetuas, tum temporales, tum locales, reales, et personales. — 3. Papa potest concedere tales indulgentias, etiam ante suam consecrationem. — 4. Papa solus potest concedere quibusvis fidelibus, sive vivis, sive defunctis, quaslibet indulgentias. Nec id potest sine Papa concilium Generale. — 5. Inferiores Papa, ut cardinales, legati, nuntii, patriarchæ, primates, archiepiscopi, episcopi, non habent potestatem concedendi indulgentias jure divino, sed solum ecclesiastico. — 6. Supradicti inferiores Papa habent limitatam facultatem concedendi indulgentias. — 7. Assignantur indulgentiæ quas possunt concedere episcopi. — 8. Tales indulgentias possunt concedere etiam in perpetuum. — 9. Tales indulgentias possunt episcopi concedere etiam non consecrati aut ordinati, dummodo sint electi et confirmati. — 10. Episcopi possunt concedere indulgentias pro suis tantum subditis, licet extra diocesim existentibus, et tantum per modum absolutionis, adeoque solis vivis. — 11. Episcopi possunt concedere indulgentias etiam religiosis et locis exemptis. — 12. Episcopi possunt facultatem concedendi indulgentias aliis delegare non solum sacerdotibus, sed etiam clericis. — 13. Hanc tamen facultatem non possunt episcopi delegare laicis. — 14. Episcopi excommunicati, denunciati, seu vitandi, non possunt indulgentias concedere. — 15. Episcopi valide concedunt indulgentias, quamvis in peccato mortali existant. — 16. Archiepiscopi, primates, et patriarchæ possunt in suis diocesibus indulgentias quas concedere possunt Episcopi in suis, et insuper in tota sua provincia. — 17. Et quidem id possunt etiam

extra tempus visitationis. — 18. Etiam si tales indulgentiæ fuerint jam concessæ a suis respective episcopis, possunt adhuc similes conferre archiepiscopi, seu primates, et patriarchæ. — 19. Imo, secundum multos, archiepiscopi, primates, et patriarchæ possunt concedere indulg. 80. dierum, ubi epis. solum 40. — 20. Episcopi seu archiepiscopi coadjutores nequeunt per se concedere indulgentias. — 21. Neque eas concedere possunt episc. seu archiepisc. titulares. — 22. Nuntii et legati apostolici quas indulg. concedere possunt. — 23. Cardinales quas indulgentias concedere possunt. — 24. Summus penitentiarius quas indulgentias concedere possit. — 25. Si supradicti inferiores non obstantibus indulgentias excedentes facultatem sibi competentem, licet tales indulgentiæ non valeant quoad excessum, valent tamen quoad partem non excedentem. — 26. Prelati episcopo inferiores nequeunt concedere indulgentias jure proprio et ordinario. — 27. Prelati regulares nequeunt jure proprio et ordinario concedere indulgentias suis subditis. — 28. Possunt tamen jure delegato et ex speciali concessione. — 29. Vicarius generalis de jure sine speciali commissione non potest indulgentias concedere. — 30. Capitulum, seu vicarius capitularis, Sede vacante, nequit indulgentias concedere. — 31. Solus Papa potest concedere indulg. pro defunctis applicandas. — 32. Non potest tamen Papa tot et tantas concedere indulgentias defunctis applicandas, ut totum purgatorium evacuet. — 33. Ut valide concedatur indulgentia etiam a Papa, requiritur ultra legitimam potestatem, etiam justa et rationabilis causa. — 34. Imo causa concedendi indulgentiam non solum debet esse justa et rationabilis, sed etiam spectatis omnibus circumstantiis proportionata. — 35. In aliquibus circumstantiis sufficit una causa pro concedenda indulgentia, quæ non sufficisset in alia. — 36. Si causa non sit sufficiens pro indulgentia plenaria, erit saltem sufficiens pro non plenaria, etc. — 37. Indulgentias lucrari possunt omnes baptizati rationis capaces et debitores pœnarum temporalium. — 38. Catechumeni tam vivi quam defuncti, secundum multos, sunt capaces indulgentiarum saltem per modum suffragii. — 39. Alii tamen sustinent contrarium. — 40. Indulgentias lucrari possunt etiam qui illas concesserunt. — 41. Assignantur conditiones requisitæ ad lucrandas indulgentias. — 42 ad 44. Alia conditiones pro lucrandis indulgentiis. — 45 et 46. Indulgentia plenaria in certos dies concessa semel duntaxat in die lucrari potest. — 47. Addendum est hoc aliud decretum ejusd. sac. congr. in declarationem præced. emanatum. — 48 et 49. Decreta Clementis XIV et Pii VI.

ARTICULUS III. — *Indulgentia quoad ea quæ concernunt ejus effectus et tempus acquirendi, tam pro vivis quam pro defunctis.*

1. Effectus indulgentiæ non est remittere peccatum. — 2. Effectus indulgentiæ est remissio pœnæ temporalis ex peccatis quoad culpam dimissis, residuæ et restantis. — 3. Pœna temporalis relicta et restans ex peccatis condonatis luenda ab homine, est duplex, et assignatur. — 4. Indulgentiæ plenariæ effectus est remittere omnem pœnam debitam in foro sacramentali, seu liberari totaliter penitentem ab obligatione implendi quamlibet penitentiam etiam medicinalem sibi impositam a confessario. — 5. Afferuntur probationes. — 6. Afferuntur, et solvitur instantia. — 7. Afferuntur, et solvitur alia instantia. — 8. In praxi decet quod confessarius imponat penitentiam saltem medicinalem et præservativam, et eam penitens admittat. — 9. Indulgentiæ plenariæ effectus est etiam remittere omnem pœnam debitam foro Dei. — 10. Afferuntur et solvitur instantia. — 11. Hactenus dicta de effectu indulgentiæ plenariæ sunt proportionaliter et suo modo applicanda etiam indulgentiæ partiali. — 12. Effectus cujuscumque

indulgentiæ non est remittere pœnam debitam pro peccato veniali nondum remisso. — 13. Indulgentiæ possunt a Summo Pontifice concedi et applicari etiam defunctis in purgatorio detentis. — 14. Solum tamen per modum suffragii, seu piæ solutionis, et exhibitæ satisfactionis. — 15. Quomodo differat indulgentia per modum absolutionis ab indulgentia per modum suffragii. — 16. Indulgentiæ pro defunctis rite concessæ et acquisitæ secundum ordinariam Dei legem prosunt certo et infallibiliter illis determinatis animabus quibus applicantur. — 17. Afferuntur rationes. — 18. Afferuntur et solvitur instantia. — 19. Afferuntur et solvitur alia instantia. — 20. Plures animæ remanent adhuc in purgatorio non obstantibus indulgentiis plenariis pro ipsis applicatis et a Deo acceptatis, quia descenderunt in purgatorium cum peccatis venialibus nondum quoad culpam dimissis. — 21. Ut quis lucretur indulgentias pro defunctis non requiritur quod sit in gratia. — 22. Aliqui sentiunt contrarium. — 23. Indulgentia concessa pro vivis non potest etiam defunctis applicari nisi in concessione exprimat. — 24. Sic etiam indulgentia concessa per Papam alicui capellæ pro defunctis non extenditur ad vivos. — 25. Indulgentia concessa per Papam, ut possit quis eam lucrari pro se vel pro defunctis, non potest applicari pro se et defunctis simul. — 26. Indulgentiæ effectus potest sæpius obtineri, si sæpius opus injunctum peragatur, quando indulgentia est perpetua, et absque temporis determinatione concessa. — 27. Secus autem est dicendum quando indulgentia est concessa pro tempore determinato. — 28. Uno et eodem opere nequeunt diversæ et plures indulgentiæ obtineri, nisi forsitan illæ essent per modum. — 29. Sic cum visitantibus certam ecclesiam conceduntur, v. g. indulgentiæ omnium ecclesiarum Urbis, possunt omnes illæ indulgentiæ obtineri unica sola visitatione. — 30. Per unicam solam confessionem et communionem potest quis lucrari plures indulgentias eodem die diversis ecclesiis concessas. — 31. Imo idem dicendum est, licet secunda indulgentia non eodem die sed sequenti vel intra debitam distantiam occurrat, dummodo perseveret in statu gratiæ. — 32. Quantum se extendat ly, vel intra debitam distantiam. — 33. Quando Papa concedit indulgentiam vere penitentibus et confessis, non est necessarium ad acquirendam talem indulgentiam facere confessionem die vel tempore quo indulgentia est lucrificanda, sed satis est quod sint in gratia. — 34. Imo neque requiritur confessio venialium, nisi in concessione indulgentiæ expresse requiratur confessio etiam de solis venialibus. — 35. Est autem necessaria confessio actualis, nec sufficit contritio ad lucrandam indulgentiam, quando in bulla concedente indulgentiam requiritur confessio et lucraturus indulgentiam habet peccatum mortale. — 36. Quando vero in concessione indulgentiæ non expresse præscribitur confessio, sufficit ut lucraturus indulgentiam sit in gratia sanctificante per contritionem perfectam. — 37. Tempus lucrandi indulgentias in festis (nisi aliud in bulla concessionis caveatur) communiter nunc incipit a primis vespers usque ad occasum solis sequentis diei. — 38. Per primas vespers quale tempus intelligatur in festis extra Quadragesimam. — 39. Et quale intelligatur in festis intra Quadragesimam. — 40. In feriis et non festis diebus, tam in Quadragesima quam extra Quadragesimam tempus lucrandi indulgentias incipit a nocte intempesta usque ad alteram noctem intempesta. — 41. Per solis occasum quale tempus intelligatur. — 42. Quando in brevi indulgentiarum ponitur hæc clausula *Præsentibus ad septennium tantum valituris*, hoc septennium incipit currere non a die publicationis, sed a die datæ brevis Romæ. — 43. Quando in brevi ponitur clausula *Præsentibus ad septem annos proximos, seu ad septennium proximum valituris*, debet inter ipsos annos computari et nume-